

etc.). Reglen i § 16 giver Udtryk for, at den Raadighed, som tillægges Ægtefællerne efter nærværende Udkast, er en Ejers almindelige formueretlige Raaden. Hver Ægtefælle har samme formueretlige Raadighed over den Del af Fællesboet, hvorover han er raadig, som over sit Særeje. Denne Evne til at optræde i Retslivet som selvstændig formueretlig Personlighed bør medføre, at hvad der gælder Forholdet til Tredjemand, ogsaa gælder mellem Ægtefællerne. Dette udtales i § 30. En Ægtefælle kan saaledes skabe tinglige Rettigheder for sin Ægtefælle og kan forpligte sig overfor denne, ligesom han ved sine skadegørende Handlinger mod denne kan paadrage sig Erstatningsansvar. Strafferettens Regler om, hvorvidt en Ægtefælles Tilsegnelse af, hvad den anden raader over, straffes som Berigelsesforbrydelse, paavirkes formentlig ikke af den saaledes trufne Ordning.

Ved Ordene »med de Begrænsninger, som Loven medfører,« sigtes navnlig til de øvrige i Kap. IV indeholdte Regler.

Ad § 34 (Udkast 1918 § 42).

Bestemmelsen er uforandret; men det har været overvejet, hvorvidt man i Paragraffen skulde optage en Bestemmelse, gaaende ud paa, at »saafremt Gavegenstanden ikke er Særeje eller ikke er gjort til Særeje for Modtageren, kan Giverens Kreditorer holde sig til Modtageren for Værdien af det overførte, medmindre det bevises, at de overførte Genstande er gaaet tabt uden hans Skyld«. Herfor kunde tale, at en Gaveoverførelse, der kun skulde ændre Raadigheden, vilde være særlig farlig for Kreditorerne og ofte kun være foretaget pro forma netop for at kunne hindre Giverens — nuværende og fremtidige — Kreditorer i at søge Fyldestgørelse deri. Man fandt imidlertid, at Sondringen mellem Gaver, der kun overførte Raadigheden, og saadanne, der tillige skabte Særeje for Gavemodtageren, ikke havde saa stor praktisk Betydning, at Reglerne om Forholdet til Kreditorerne burde være forskellige. Her-

til kommer, at en saadan Bestemmelse ikke vilde føles retfærdig, naar den ogsaa rammer Gavedispositioner, foretagne paa et Tidspunkt, da de var fuldt ud forsvarlige.

Ad § 38 (Udkast 1918 § 46).

Bestemmelsen er blevet noget omformet i Forhold til det tidligere Udkasts § 46 og det af Folketinget vedtagne Ægteskabslovforslag § 82. Kravet om den umyndiges Medvirken til Ægtepagten er bibeholdt. Om Værges eller Lavværges Samtykke tillige skal kræves, og om Pupilauctoriteternes Medvirken ogsaa er fornøden, formener man bør afgøres efter Myndighedslovens Regler, jfr. navnlig §§ 35—41 og Kapitel VI; kun har man fastholdt, at der for Værgens eller Lavværgens Samtykke gælder samme Form som for selve Ægtepagten.

Ad § 39.

Bestemmelsen fandtes ikke i Udkastet af 1918, jfr. Bemærkningerne hertil pag. 189. Naar Kommissionen dog har ment at burde fravige sit tidligere Standpunkt, er Grunden den, at man derved skaber en Beskyttelse for Hustruen, som kunde forledes til at opgive sin gennem den legale Ordning eller en tidligere Ægtepagt begrundede økonomiske Retsstilling i Ægteskabet.

Ad §§ 60 og 61.

Bestemmelserne er ny. I Lighed med, hvad der er fastsat med Hensyn til de sønderjydske Landsdele i Lov Nr. 212 af 1. Juni 1922, nemlig, at hver af Ægtefællerne kunde afgive en Erklæring om, at de ønskede den hidtil i det paagældende Ægteskab bestaaende Formueordning opretholdt, dog at saadan Erklæring var overflødig, forsaavidt der ved Viljeserklæring gyldigt maatte være truffet en fuldstændig eller delvis Særejeordning mellem Ægtefællerne, har man ment, at der burde aabnes Ægtefæller, hvis Ægteskab er indgaaet inden Lovens Ikrafttræden, Adgang til at bestemme, at den ældre Lovgivnings Regler med de i § 60 angivne Undtagelser skal